

Լիբանանեան Լուրեր

Լիբանան Բողոքի Նոր Ալիքի Սեմին

Լիբանանի մէջ բողոքի նոր ալիք կը հասունայ:

«Արեւելք»-ի Նշումով, վերջին օրերուն երեւելի դարձած ներքին քաղաքական-ընկերային մեծ լարումը կրնայ գետին պատրաստել բողոքի նոր ալիքներու: Երեկ առաւօտեան ժամերէն սկսեալ բողոքարարներ փակեցին Սայտա, Թրիփոլի եւ այլ քաղաքներու գլխաւոր ճանապարհները, իսկ աւելի ուշ բողոքի ալիքը հասած էր մայրաքաղաք Պէյրուս, ուր քաղաքացիներ փակեցին շարք մը կարեւոր եւ մայրաքաղաքի արուարձանները իրար կապող կեդրոնական մայրուղիները:

Իրավիճակը կը շարունակէ մնալ վերահսկողութեան տակ, իսկ ապահովական մարմիններ մեծ ջանքեր կ'իրականացնեն վերաբանալու համար փակուած ճանապարհները:

Բնականաբար բողոքի այս ալիքը պայմանաւորուած է լիբանանեան դրամանիշի անսխալեալ արժեզրկումով, որ իր կարգին արագօրէն կ'ազդէ քաղաքացիի գնողական ուժի կտրուկ անկումին վրայ:

Այսօր եւ յառաջիկայ օրերուն Լիբանան կրնայ ուղղուիլ դէպի մեծ գահաւիժում մանաւանդ վառելանիւթի նոր սակագինին հետեւանքով, որ պիտի յայտարարուի այսօր պենզինի եւ մագուլթի գիները հասցնելով անսխալեալ բարձրութեան:

Միջազգային Լուրեր

Հիւսիսային Զորիացիք Մտահոգ Են Երկրի Դեկաւարին Առողջական Վիճակով

Հիւսիսային Զորեայի մէջ բոլորը մտահոգուած են երկրի առաջնորդ Զիմ Չեն Ընի կշիռքի ակնյայտ կորուստի պատճառով: «Արեւելք»-ի յղումով, Reuters գործակալութիւնը հաղորդած է այս մասին:

Հիւսիսային Զորեայի առաջնորդի առողջական վիճակի մասին մտահոգութիւնները աւելի վաղ տարածուած էին, երբ այդ մասին խօսած էին օտարերկրեայ վերլուծաբանները: Անոնք դեռ Յունիսի սկիզբը նկատած էին, որ 37-ամեայ ղեկավարը զգալիօրէն նիհարցած է:

«Յարգարժան Զիմ Չեն Ընի»-ն հիւժուած տեսնելը կը կոտրէ մեր ժողովուրդի սիրտը», - պետական հեռուստաալիքին տուած հարցազրոյցի ժամանակ ըսած է տեղի բնակիչներէն մէկը, Նշելով, որ «բոլորը մտահոգուած են»: **Շար. Էջ 02**

Հայկական Լուրեր

«Քաղաքացիական Պայմանագիր»ը Խորապէս Դժգոհ Է Քաղաքապետ Հայկ Մարութեանէն

Ներկայիս քննարկումներ կ'ընթանան, եւ որեւէ որոշումներ կայացած չեն, մէկ բան կրնամ ըսել՝ եւ խորհրդարան պիտի չերթամ, գործադիրի մէջ պիտի մնամ: Այս մասին «Ազատութեան» «Կիրակնօրեայ վերլուծական Հրայր Թամրազեանի հետ» հաղորդման ժամանակ ըսած է վարչապետի գլխաւոր խորհրդական Արայիկ Յարութիւնեանը: Այս մասին կը հաղորդէ «Արեւելք»:

Անոր խօսքով՝ միւս կուսակիցներու ապագայ պաշտօնավարումներու հետ կապուած քննարկումները դեռ կ'ընթանան: Յարութիւնեանը անդրադարձած է նաեւ լուրերուն, թէ իշխող կուսակցութիւնը դժգոհ է Երեւանի քաղաքապետ Հայկ Մարութեանէն:

«Ես շատ ցաւում եմ, որ պարոն Մարութեանն այդպիսի կեցուածք ունեցաւ ընտրութիւններից առաջ եւ որպէս «Քաղաքացիական պայմանագիր» եւ «Իմ քայլի» կողմից առաջադրուած քաղաքապետ՝ նախընտրական փուլում ակնհայտ եւ իրապարակային աջակցութիւն չայտնեց «Քաղաքացիական պայմանագիրին»: Ցաւում եմ որա համար, որովհետեւ այն քուէն, որով պարոն Մարութեանը դարձել էր Երեւանի քաղաքապետ, մեծամասամբ այն ուժին է, որը ներկայում արդէն երկրորդ անգամ ձեւաւորելու է կառավարութիւն: Այս պահին քաղաքապետի հետ կապուած որեւէ քննարկում մեզանում չկայ, սա յստակ կարող եմ ասել», - ըսած է ան:

Հարցին, թէ յստակ վերաբերմունք ձեւաւորուած է Մարութեանի նկատմամբ՝ Արայիկ Յարութիւնեանը հաստատած է. «Այո՛, կուսակցականների շրջանում էլ նման վերաբերմունք կայ, եւ մենք պետք է հասկանանք, թէ այս իրավիճակում ինչպէս ենք անում, որ եւ քաղաքական ուժի ներսում տուեալ հարցի հետ կապուած ունենանք որոշումներ, բայց դրանից նաեւ չտուժի քաղաքը եւ քաղաքային իշխանութիւնը»:

Ինչ Թիւերով Պիտի Ներկայացուին Քաղաքական Ուժերը Նորակազմ Ազգային Ժողովին Մէջ

«Քաղաքացիական պայմանագիր»ը Ազգային Ժողովին մէջ պիտի ստանայ 71, «Հայաստան» դաշինքը՝ 29, «Պատիւ ունեմ»-ը՝ 7 մանտաթ, յայտարարած է ԿԸՅ Նախագահ Տիգրան Մուկուչեանը: Ան յայտնած է, որ ազգային փոքրամասնութիւնները մանտաթ պիտի ստանան հետեւեալ կերպ եզիտի, ռուս եւ քիւրտ՝ «Քաղաքացիական պայմանագիր», ասորի՝ «Հայաստան» դաշինք: Որոշումը ընդունուած է միաձայն:

Յիշեցնենք, որ Կեդրոնական ընտրական յանձնաժողովը հրապարակած է ՀՀ արտահերթ խորհրդարանական ընտրութիւններու արդիւնքներու արձանագրութիւնը: Այդ արդիւնքներուն համաձայն.

«Քաղաքացիական պայմանագիր» կուսակցութիւնը ստացած է ընտրողներու 53,91 տոկոս ձայները, «Հայաստան» դաշինքը՝ 21,09 տոկոսը, իսկ «Պատիւ ունեմ» դաշինքը՝ 5,22

ՆԱՄԱԿԱՆԻ

Ի պատասխան **ԶԱՐԹՆԵՐ**-ի գլխավոր խմբագիր՝ ընկ. Սեւակ Յակոբեանի «Բաց Նամակ»-ին, ուղղուած Հայաստանի «Կարմիր Խաչ»-ի Նախագահ Պրն. Մխիթար Մնացականեանին, վերջինէն շնորհակալութեամբ ստացանք ներքոնշեալ նամակը, զորս կը հրատարակենք ամբողջութեամբ, վերապահ մնալով հանդերձ այնտեղ նշուած պատճառաբանութիւններուն նկատմամբ: Այնտեղ ներկայացուած արդարացուցիչները, ըստ մեր կարծիքին, ամէն պարագայի ալ պատասխանատուութենէ զերծ չեն պահեր ՀԿԽԸ ղեկավարութիւնը:

Յիշեցնենք, որ մեր խմբագիրը իր «Բաց Նամակ»-ով կը հարցադրէր Պարոն Մնացականեանը Հայաստանի Կարմիր Խաչ Ընկերութեան Հոկտեմբեր 2020 – Սեպտեմբեր 2022 շրջանի ընթացքին, USAID-ի գործակցութեամբ Հայաստանի տարածքին իրագործելիք աշխատանքներուն բացատրողական թերթիկին մէջ տեղ գտած մտահոգիչ երեւոյթի մը մասին, գրելով. «Մեծ զարմանքով եւ լուրջ մտահոգութեամբ անդրադարձայ, որ նշեալ թերթիկին վրայ տեղադրուած Հայաստանի Հանրապետութեան քարտէսին վրայ, Սիւնիքի մարզը տարածքային աղաւաղուած ձեւով գծուած է...»: Հիմնուելով իր հարցադրումին վրայ ընկ. Յակոբեանի ՀԿԽԸ նախագահէն բացատրութիւն կը պահանջէր այս մտահոգիչ երեւոյթին մասին, որ իր տեսակին մէջ եւ մանաւանդ Հայաստանի Հանրապետութեան գերիշխանական սահմաններուն շուրջ ստեղծուած հակասական տեղեկութիւններու եւ քննարկումներու այս օրերուն, քարտէսային նման աղաւաղում մը մտահոգութեան եւ զանազան մեկնաբանութիւններու տեղի կու տայ («Բաց Նամակ»-ին ամբողջութիւնը կարդալ հետեւեալ յղումով. <https://zartonkdaily.net/2021/06/25/batsnamak/> կամ **ԶԱՐԹՆԵՐ**-ի 25.06.2021-ի թիւին մէջ:

Կը մնայ շեշտել, որ **ԶԱՐԹՆԵՐ**-ի գլխավոր խմբագրին «Բաց Նամակ»-ի նկերը չի վերաբերիր ՀԿԽԸ-ի տարած ազնիւ եւ գնահատելի գործունէութեան Հայաստանի տարածքին եւ բնականաբար բնաւ չէր ալ միտեր նսեմացնել ՀԿԽԸ կարելորդ մարդասիրական առաքելութիւնը Հայաստանի մէջ, որուն մայր հաստատութեան՝ Միջազգային Կարմիր Խաչի օրինաբեր գործունէութեան վկաներն ենք Լիբանանի մէջ եւս, որուն համար նաեւ մեծապէս երախտապարտ ենք:

«2.»

Յարգելի պարոն Յակոբեան,

Շնորհակալութիւն Ձեր հարցման համար: Ի պատասխան տեղեկացում եմ, որ Հայկական Կարմիր Խաչի ընկերութեան (ՀԿԽԸ) կողմից ներկայացուել է իրականութիւնն այնպէս, ինչպէս եղել է:

Սոյն ծրագրային թերթիկում տպագրական կազմակերպութեան կողմից տիգայներական ծրագրի օգտագործման արդիւնքում թուային եւ թեքսթային ինֆորմացիայի վանդակները՝ որպէս տիգայներական լուծում, դրուել են քարտէսային ուրուագծի վրայ: Թուային վանդակը պէտք է դրուէր ուրուագծի ստորին աջակողմեան հատուածից մի քանի միլիմետր դուրս, իսկ այստեղ համընկել էր Սիւնիքի մարզի ուրուագծերի որոշակի հատուածի հետ՝ ծածկելով այն: Մեզ համար անհասկանալի է Ձեր դիտարկումը Գեղարքունիքի մարզի հետ կապուած, քանի որ նոյնյաջողութեամբ ուրուագծի վրայ դրուած «Հայաստան» բառը ծածկում է նկարի նաեւ այլ հատուածներ:

Վստահաբար նկատել էք, որ քարտէզը ֆիզիքական չէ, եւ չի պարունակում տեղանուններ, այդպիսով բացառուում է միտումնաւոր որեւէ բնակավայր դուրս թողնելը:

Բացի այդ Սիւնիքի եւ Գեղարքունիքի մարզերը նշուած են թիրախային մարզերի ցանկում:

Նկատելով խնդիրը, բաժանուած ամբողջ տպաքանակը (դեռեւս 2 մարզում բաժանուած՝ իւրաքանչիւրում 200 հատ) հաւաքել ենք, եւ փոխարինել ամբողջական քարտէսային եզրագծի տարբերակով, որի ֆայլը ուղարկել էինք Ձեր թղթակցին:

Շար. Էջ 07

Պատմութեան Մէջ Այսօր

Աննա Պոյաճեան

Աննա Սուրենի Պոյաճեան (29 Օգոստոս 1954, Երեւան, Հայաստանի Խորհրդային Ընկերակրական Հանրապետութիւն, Խորհրդային Ընկերակրական Հանրապետութիւններու Միութիւն - 29 Յունուար 2015, Երեւան, Հայաստան), բուսաբան-սնկաբան: Կենսաբանական գիտութիւններու դոկտոր (1996), դասախօս (2001): ՀՀ ԳԱԱ թղթակից անդամ (2014): Վիեննայի միջազգային համալսարանի պատուաւոր դասախօս: Աշխատանքին զուգընթաց դասաւանդած է շարք մը առաջատար ուսումնական

հաստատութիւններու մէջ: 1996-2003-ներուն դասաւանդած է Մաքս Փլանքի կենսաբան-գիտական տարրաբանութեան հիմնարկին մէջ (Գերմանիա), Թագաւորական քոլէճին մէջ (Անգլիա), Մաքս Պլանքի հոգեբանութեան հիմնարկին մէջ (Գերմանիա), Օքսֆորտի համալսարանին մէջ (Անգլիա), Միւնխենի արուեստագիտական հիմնարկին մէջ (Գերմանիա), Սան-Ֆրանսիսքոյի համալսարանին մէջ (ԱՄՆ), Էսթոնիոյ Կենսաբանութեան կեդրոնին մէջ, Ռուսիոյ Կենսարուեստագիտական գիտահետազոտական հիմնարկին մէջ, Միջուկային հետազոտութիւններու միացեալ հիմնարկին մէջ (Դուբնա, ՌԴ): Աննա Պոյաճեան առաջին հայ գիտնականն է, որ 2014-ին միջոցային հիմունքներով դարձած է գիտական խումբի ղեկավար Կեմերովիյի արուեստագիտական հիմնարկին:

Միջազգային Լուրեր

Հիւսիսային Զորիացիք Մտահոգ են Երկրի Ղեկավարին Առողջական Վիճակով

Սկիզբը Էջ 01

Գործակալութեան հաղորդմամբ՝ վերոնշեալ տեսանկիւնի մէջ Փիենիանի բնակիչները մեծ պատահի վրայ կը հետեւին համերգի, որուն ներկայ եղած է նաեւ Զիմ Չենը:

Երբ Զիմ Չեն Ըն մէկ ամիս դադարէ ետք Յունիսին դարձեալ յայտնուած էր հանրութեան առաջ, Հարաւային Զորեայի մէջ գործող NK News-ի վերլուծաբանները ուշադրութիւն հրաւիրած էին այն հանգամանքի վրայ, որ հիւսիսային Զորեայի առաջնորդը աւելի նիհար տեսք ունի, քան անցեալ երեւալուն:

Վահան Թեքէեան Միջնակարգ Վարժարան 2021 - 2022 Տարեշրջան

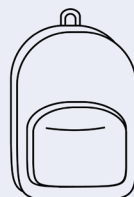
Հայեցի ու Ազգային Դաստիարակութիւն

Կրթական Գերազանցութիւն

E-Learning

Interactive Whiteboards

STEAM Classes

Կեանքի Հմտութիւններ

Ուսուցման Կեդրոններ (Learning Centers)

Արտադասարանային Ձեռնարկներ

Կրթաթոշակը Ձրի

(Ապաիւնելով միութենական, ազգային եւ բարեսիրական կազմակերպութիւններու նիւթական նեցուկին)

Յանդիմանմանութեան համար դիմել վարժարանի քարտուղարութեան ամէն օր կ.ա. ժամը 9:00էն 1:00:

www.vahantekeyan.com

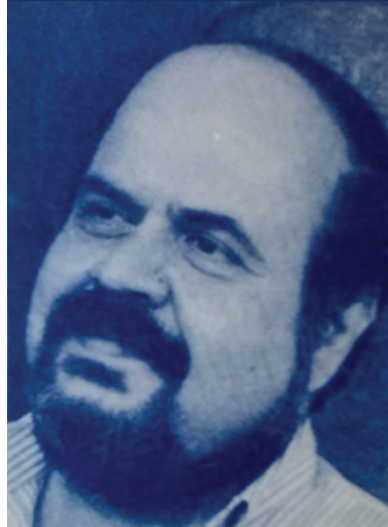
info@vahantekeyan.com

01/260525 - 01/260574

Վերյիշելով Գրիգոր Տեկիրմենճեանի Լրագրողական Արժանիքները

ՊԱՐՈՅՐ 3. ԱՂԱՇԵԱՆ

Գրիգոր Յակոբի Տեկիրմենճեանը, բազմաշնորհ արուեստագետ մըն էր, իր դերասանական-բեմադրական ձիրքերով, կատախօսական-զաւեշտական կարողութիւններով, զինք դարձնելով հայ բեմի մեծ երախտաւոր մը, ընկերային ձեռնարկներու աչքառու ու սրամիտ ներկայութիւն մը, միշտ ծիծաղ բաշխելով հանդիսականներուն, հաճելի ժամանց, ուրախ տրամադրութիւն, բայց, նաեւ խոհական պահեր ստեղծելով ակնդիրներուն մօտ:

1990ին, երբ ստանձնեցի «Չարթօնք»-ի խմբագրութիւնը, Գրիգոր (որուն արդէն բարեկամ էի ու թաղակից), այցելութիւն տուաւ ինծի ու պատրաստակամութիւն յայտնեց աշխատակցելու օրաթերթին, թղթակցութիւններով, նկարագրութիւններով, հարցազրոյցներով, երգի-ծագրութիւններով, եւ ընդհանրապէս գաղութին մէջ տեղի ունեցող արուեստագիտական, թատերական, նկարչական, ընկերային, բարեսիրական, կրթական եւ յարակից բնոյթի գործունեութիւններու անդրադառնալու խոստումով:

Անմիջապէս համաձայնեցայ, նկատի առնելով, որ խմբագրութիւնս պէտք ունէր նման մարդի փորձառու աշխատակիցի մը, այդ ուղղութեամբ, որոշ չափով իր ունակութիւններուն ծանօթ ըլլալով:

Ատկէ վերջ, ամբողջ 16 տարի, Գրիգորը անպակաս եղաւ «Չարթօնք»-էն, ոչ միայն հետեւելով իմ խմբագրի ցուցմունքներուն ու պատուէրներուն, այլեւ՝ երբեմն համաձայն գտնուելով իր կողմէ եկած առաջարկներուն ու ծրագիրներուն, նոյնիսկ հայրենիք այցելութեան առիթով, արժէքաւոր նիւթերու հաստկէ թղթածրար մը բերելով հետը:

Գրիգոր օժտուած էր որոշակի բարեմասնութիւններով.

ա. Ընդհանուր գիտելիքներու, մանաւանդ արուեստի աշխարհէն, հարուստ փորձով

բ. Պարտաճանաչ եւ արագաշարժ էր նիւթեր ընտրելու ու պատրաստելու աշխատանքին մէջ

գ. Հայերէն լեզուի գրառութեան եւ ուղղագրութեան լաւատեղեակ էր, նաեւ՝ գիտակ արաբերէն լեզուի

դ. Գիտէր իր նիւթերը վարպետութեամբ ուսումնասիրել ու նոյն հմտութեամբ վերարտադրել զանոնք, իսկ նշանաւոր անձերու հետ հանդիպումները կը վերածէր կենդանի ու խօսուն իրականութեան

ե. Իր սիւնակները, մասնաւորաբար Նուիրուած օրուան կեանքի տարբեր երեւոյթներուն, միշտ լեցուն էին կենսունակականութեամբ, լաւատեսութեամբ ու դաստիարակչութեամբ, յաճախ զանոնք համեմելով երգիծանքային բոյրով, աւելի համոզիչ ու պատկերաւոր դարձնելու նպատակով:

Այս առիթով, կ'ուզեմ հետեւեալ խտացուած գլխաւոր կէտերը ընդգծել Գրիգորին ինքնայատուկ լրագրութեան ասպարեզին մէջ արձանագրուած չափանիշներով.

1. ԳՐԻԳՈՐ-ԶՐՈՒՑԱՎԱՐԸ

Բացառիկ յատկանիշ մը, որ ամէն լրագրողի տրուած չէ, բայց, Գրիգորը մեծ վարպետ մըն էր, հարցազրոյցներու ընդմէջէն, իր «հերոս»ները արժեւորելու, բնութագրելու եւ ուրուագծելու, ամենայն հարազատութեամբ ու թափանցիկութեամբ, որ երբեմն խնդրոյ առարկայ անձն ալ կը հիանար, ոչ միայն Գրիգորին հմտութենէն, այլեւ՝ իր մասին արտայայտուած գնահատանքներէն եւ արժանիքներէն:

Օրաթերթը այս ուղղութեամբ կը հարստանար հարցազրոյցներու այժմեականութեամբ, մարդակերտութեամբ եւ անձնակարագրութեամբ, որովհետեւ Գրիգորը գիտէր անոնց տալ լոյս ու շուկ, կիրք ու միտք, յաճախ շատեր փափաքելով իր գրիչով նման իրավիճակներու մէջ յայտնուելու:

2. ԳՐԻԳՈՐ-ԵՐԳԻԾԱԳԻՐԸ

Գրիգոր մեծապէս ազդուած էր Յակոբ Պարոնեանի եւ Երուանդ Օտեանի երգիծաբանութիւններէն, որոնց մեծ մասը անգիր գիտէր եւ յաճախ բեմերու վրայ հանդէս կու գար անոնց արտասանութեամբ:

Իր լրագրութեան մէջ, երգիծաբանութիւնը միշտ առկայ էր, իր ծիծաղով, խանդով կամ ժպիտով, իսկ երբեմն ալ՝ իր խայթոցով, հեզանքով կամ կծկութեամբ, հիմնուելով այն համոզումներուն վրայ, որ կեանքը եւ

մարդկութիւնը դէմ յանդիման կու գան այս երկու երեսներով, թէկուզ՝ դրական թէ ժխտական գոյներով:

Երբեմն ուրախութեան ու գոհունակութեան անդրադարձներ կը հասնէին կամ փոխանցուէին ինծի, Գրիգորին «հիւմըր»ները կարդալով, երբեմն ալ՝ սրտնեղութիւններ կամ բողոքներ, ի տես անոր սուր սլաքներուն:

Վերջին հաշուով, սակայն, լրագրողն էր յաղթականը, որովհետեւ իր խօսքը հասած էր այս կամ այն կողմին, իսկ օրաթերթը շահած էր ժողովրդակա-

3. ԳՐԻԳՈՐ-ԱՐՈՒԵՍՏԱԳԵՏԸ

Բնական էր, որ Գրիգորին համար, արուեստը, իր զանազան արտայայտամիջոցներով, դառնար կիզակետային հմայք մը, հետեւաբար, ամէն տեղ էր, ներկայ ըլլալու, վայելելու եւ ըմբռնելու, ապա, իր տպաւորութիւնները մամուլին յանձնելու, միշտ պայծառատեսութեամբ եւ իրատեսութեամբ:

Վստահաբար, նման պարագաներու, Գրիգորը ինքզինք կը տեսներ անոնց մէջ, կ'ուրախանար ու կը հրճուէր, ապա, անմիջապէս թուղթ-գրիչ առնելով, իր լուսարձակին տակ կ'առնէր զանոնք, որպէսզի թերթին մէջ տպագրուի, ի լիացումն արուեստագետին կամ արուեստախումբին եւ մեծ ցնծութիւն իրեն եւ իր սիրելի թերթին:

4. ԳՐԻԳՈՐ-ՍԱՐԶԱԲԱՆԸ

Գրիգորը անսահման սէր եւ երկրպագութիւն ունէր մարզական աշխարհին նկատմամբ, յատկապէս՝ ֆութպոլին: Կը հետեւէր հայ թէ օտար մարզական կեանքին, հետեւաբար, մարզական իր էջերը միշտ լեցուն էին Նոր զարգացումներով, Նուաճումներով եւ արձանագրութիւններով:

Որքան ուրախ էր, երբ օր մը, 1995ին, իրեն յայտնեցի, թէ շուտով շաբաթը, երեք անգամ, ութական էջով լոյս պիտի տեսնէ «Չարթօնք»ը, ուստի, պիտի կարենար աւելի տեղ տալ մարզականութեան եւ, անշուշտ այլ նիւթերուն:

Իր մարզական նախասիրութիւններուն աւելի գոհացում տալու համար, զինք անդամագրել տուի Լիբանանի Ֆութպոլի Ֆետերասիոնին, որպէսզի մօտէն հետեւի մրցաշարքերուն եւ անմիջապէս արձագանգէ թերթին մէջ:

5. ԳՐԻԳՈՐ-ԺԱՄԱՆՑԱԳԻՐԸ

Գրիգորը մասնագետ էր խաչքառ, բառախաղ, պահուած բառ եւ այլ խաչաձեւեր պատրաստելու մէջ, այնպիսի զանազանութեամբ եւ առատութեամբ, որ օրաթերթի մը համար, իրօք, առաւելութիւն մըն էր:

Կը պրպտէր, կը հաւաքէր ու կը խորաչափէր, երբեմն մէկ ամսուան պաշարով, որպէսզի հետաքրքրասէր ընթերցողը չգրկուի այդ հաճելի մտային ժամանցէն: Խմբագրութեան գիտութեամբ ու քաջալերանքով, Գրիգորին կարգադրութեամբ յաճախ կազմակերպուեցան մրցանքներ, որպէսզի մասնակիցներու հետաքրքրութիւնը աւելի լարուի եւ աւելիով մասնակցին անոնց:

Պէտք է յիշել նաեւ, Գրիգորին «Կաղանդաչէք»երը, որոնք ամէն տարեվերջին կը զարդարէին «Չարթօնք-բացառիկ»ները, իրենց դիպուկ, պերճախօս, զուարթախոհ եւ իմաստալից մաղթանքներով:

Այսպէս էր Գրիգորը, մամուլին ծառայողը, Նուիրեալը ու զինուորագրեալը, որ հակառակ վերջին շրջանին, մերթ ընդ մերթ անհանգստութեան նշաններ ցոյց կու տար, սակայն, դարձեալ պատկերացի վրայ էր, նիւթեր դրկելով իր սիրեցեալ թերթին:

Թելադրեցի, չոգնիլ, տունէն աշխատիլ:

«Չեմ կրնար, ըսաւ, խմբագրատան մթնոլորտը ուրիշ ուժ եւ աւիւն կու տայ»: Խորապէս ցաւ ու վիրաւորանք ապրեցաւ, երբ մամուլի անձնագոհ եւ անձնուէր աշխատանքը... «ագարակ» որակուեցաւ տհասի մը կողմէ, բայց, Գրիգորը իր ունեցած մտրակային գրիչով «հակասրսկեց» այդպիսի որակումն անգամ:

Գրիգոր իր արժանաւոր, այլապէս համեստ եւ ուրոյն տեղը ունեցաւ «Չարթօնք»ին մէջ, իսկ այսօր, զինք վերյիշելու եւ իր լրագրական ներդրումները գնահատելու առիթն է, չմոռնալու զինք ու հրապարակաւ գնահատելու, որպէս յատենի «Չարթօնք»-ընտանիքի հաւատաւոր անդամ:

Լրատուութեան Գործընկեր

Տեօրթնուցի Պենոն Վասիլեանի Յուշերը Չոր Մերճուման-Չորք Մարգալան

Շար. Նախորդ շաբաթէն

Գիշերը գլխուս վերեւ գայլ մը եկաւ սկսաւ ոռնալ: Ես շուտով ելայ սկսայ քարեր նետել գայլին ձայնին կողմը: Բաւականաչափ քար նետեցի, վերջապէս գայլը փախաւ գնաց: Ես իմ քէֆս չաւրեցի ետ պառկեցայ: Արթնցայ՝ լոյսը բացուեւ էր, թռչունները կը ծածուկէին կ'երգէին, ճամփան ալ տեսանելի էր, ելայ քալեցի մինչեւ կէսօր: Գետին եզերքին բարտիի ծառեր կային, ցորենի արտերը հնձուած էին, հասկեր կային, գիւղ մըն ալ կ'երեւար: Ես ինծի ըսի՝ ջաղացք մտնեմ, յետոյ ալ գիւղ կ'երթամ: Մօտեցայ ջաղացքին մարդիկ հայերէն, Սասունի լեզուով կը խօսէին ներսը: Ներս մտայ «բարեւ ձեզ», ըսի:

- Աստուծոյ բարեւ,- ըսին,- տղայ հա՛յ ես,- հարցունցին Սասունի լեզուով:
- Այո, հայ եմ բայց հայերէն չեմ գիտեր:
- Ո՞րտեղացի ես:
- Տեօրթնուցի եմ:
- Ճիշտ է, տեօրթնուցիները հայերէն չեն խօսիր, թրքերէն կը խօսին:- Սկսան իմ հետս թրքերէն խօսիլ, հարցունցին՝
- Ու՛ր կ'երթաս:
- Համա պիտի երթամ:
- Համա մէկը ունի՞ս:
- Ո՛չ, ես Աստուծմէ զատ մէկը չունիմ, մայրս եւ հայրս մեռան չերթե՛զ գիւղի մը մէջ, ես ալ մնացի միւսակ, դէպի Հոմս կ'երթայի Համայի ջուրը տեսայ՝ ճամփաս փոխեցի: Այս Ա՛սի ջուրը ինծի Համա կը տանի՞:
- Է, Համա ի՛նչ պիտի ընես:
- Համա պիտի չմնամ: Շոգեկառքի ճամփան կը բռնեմ Հալէպ կ'երթամ:- Մինչ իմ խօսիլս, իրենք (երեք հոգի էին) իրարու հետ Սասունի լեզուով ըսին՝ աչքը բաց տղայ է, դարձան ինծի ըսին՝
- Մեզի հետ եկուր այդ դիմացի գիւղը, մեր ընտանիքները հոն են, մեր տղան կ'ըլլաս, տեղ մի՛ երթար:
- Շատ շնորհակալ եմ ձեզմէ: Տեղ մը չեմ մնար, պիտի երթամ մինչեւ Հալէպ:
- Ճամփաներէն չե՞ս վախնար, արաբները քեզ կը մեռցնեն:
- Ես Աստուծմէ զատ ուրիշ ոչ մէկ բանէ կը վախնամ:
- Զանի՞ տարեկան ես,- հարցունցին:
- Ատանայի կոտորածը խելքս կը հասներ:
- Եթէ դուն որջ մնաս՝ հերոս կ'ըլլաս, եկուր մեզի մնայ, հոս ապահով է, կը մեծնաս, հերոս կ'ըլլաս,- ըսին:
- Զանի՞ օրէն Համա կը հասնիմ,- հարցունցի իրենց:
- Երկու օրէն կը հասնիս,- ըսին,- այս գիշեր հոս պառկէ, վաղը ճամփադ կ'երթաս:
- Կը տեսնե՞ք այդ լեռները, ես անտեղ գիշերեցի երեկ:

Նորէն սկսան Սասնոյ լեզուով՝ «ինչ քաջ է, Աստուած պահէ իրեն», ըսել: Մինչայդ գիւղէն երիտասարդ մը եկաւ, իրենց կերակուր բերաւ: Միասին կերակուրը կերանք: Այդտեղ ալ պառկեցայ: Ջաղացքը երկու քար ուներ, արաբներ ալ կային: Ջաղացքը մինչեւ առտու ալիւր աղաց՝ թըրր-թըրր-թըրր դառնալով, ես ալ մուշ-մուշ քնացայ: Ջաղացականները իմ խօսքս կ'ընէին:

Առտու ելայ, ըսի՝ «մնաց բարով, ես իմ ճամփաս երթամ»:

- Կեցիր, մի՛ երթար, քեզի համար հաց պիտի բերեն, ճամփան կ'ուտես,- ըսին: Քիչ ետք տղան եկաւ, վեց թոնիի հաց, քիչ մը պանիր եւ տասը խաշած հակիթ ու աղ բերաւ: Բոլորը պայուսակիս մէջ դրին:- Աստուած հետոյ ըլլայ,- ըսին, զիս ճամփու դրին:

Ես ճամփայ ելայ, այդ օր ամբողջ քալեցի: Մթնցաւ: Գիւղ մը հասայ: Մինչ այս գիւղը հասնիլս, ճամփուս վրայ ուրիշ գիւղեր ալ կային, ոչ մէկ գիւղ մտայ մինչեւ որ մթնայ, որովհետեւ ուտելիք ունէի: Այդտեղ պառկեցայ, առտու ելայ, երկու ժամ քալեցի, մեծ գիւղ մը հասայ, մտայ գիւղ, քիչ մը հաց մուրացի, ճամփաս շարունակեցի:

Կէսօր էր Համա հասայ: Գոց շուկային մէջէն կ'անցնէի՝ Սելիմիյէ հանդիպած իմ քեռիներս տեսայ Համա եկեր են, հոս ալ խանութ բացեր են: Իրենց մօտեցայ, զիս տեսան՝ «ի՛նչ է ծօ խենթ, հո՞ս ալ եկար մեզ գտար» ըսին, ինծի երկու երկաթ մեթելիք տուին: Մեթելիքները առի իրենց երեսները շարտեցի, ըսի՝ «ես ձեր երկու մեթելիքին չեմ մնացած, վերցուցէք, ձեր պզտիկներուն լէպլէպու առէք ուտեն», ու հեռացայ գացի:

Համայի մէջ երբեք չմնացի: Համայէն դուրս ելայ, շոգեկառքի ճամփան առի քալեցի, երեք ժամ քալելէ ետք գիւղ մը երեւցաւ, հասայ գիւղ, տեսայ կիներ

ու աղջիկներ ճամփու եզերքին հորէն ջուր տանելու եկեր են կարգ կը սպասեն: Զովերնին մօտեցայ, բարեւ տալու չմնաց, բան մը չհարցուցած՝ կիներէն մէկը գլուխս փաթթուած լաթը առնել ուզեց: Ես ալ չտուի, անտեղէն փախայ գացի: Գիւղին մուտքին հասայ: Այս անգամ գիւղի պզտիկները «Էրմէն խնգիր» ըսելով ինծի քարկոծեցին, այդտեղէն ալ փախայ:

Գացած ճամփաս քիչ մը զառիվէր էր: Ծայրը հասայ տեսնեմ՝ տափարակ արտ մը, արտին մէջէն նեղիկ ոտքի ճամփայ մը, քալեցի երեսուն-քառասուն մեթր, ետ նայեցայ որ հասակը կարճ, մօրուքը երկար մարդ մը ետեւէս կու գայ: Ես ալ ձերմակ շալվար հագած, մէկ ալ շապիկ ունիմ: Մարդը հասաւ ինծի ես ճամփէս դուրս եկայ որ անցնի երթայ իբր յարգանք: Աս անաստուածը զիս բռնեց, գետին պառկեցուց, շալվարս հանեց առաւ գնաց, իմ ամօթս մէջտեղ մնաց: Ես սկսայ ետեւէն երթալ, լալ-պաղատիլ: Այդ պահուն շոգեկառքը կ'անցնէր, սկսայ պոռալ, լալ, կանչել, շոգեկառքը չկեցաւ: Գնաց, ես դեռ ետեւէն կ'երթամ: Այս անգամ մարդը ետ դարձաւ, գրպանէն պզտիկ դանակ մը հանեց՝ «լէ թիճի եա ուալետ պըտպահաք, բուհ» ըսաւ:

Ես ալ յոյսս կտրեցի, հրաժարեցայ: Ինքը գնաց: Ի՛նչ ընեմ մտածեցի: Շոգեկառքի ճամփուն տակէն փոքր կամուրջ մը կար, իջայ գլուխս փաթթուած լաթը առի - երկու երես էր - մէկ կողմը ձերմակ սաւանի կտոր էր, միւս կողմը գունաւոր: Պայուսակիս մէջ ասեղ դերձան ալ ունէի, լաթը քակեցի, շապիկիս վրայ կարեցի մինչեւ ծունկերես վար հասաւ: Հոն նստայ ես ինծի ըսի. «նայէ, աս մարդիկը որ զիս չեն ճանչնար՝ չուզեցին որ ես իրենց քովէն հեռանամ, ինծի ըսին մի՛ երթար, արաբները քեզի կը մեռցնեն, իսկ իմ երկու եղբայր քեռիներս զիս վնասեցին, Նոյնիսկ անուշ խօսք մը չըսին. թերեւս հոն մնայի»:

Միջանի հայոյանք ըրի իրենց հասցէին բայց ի՛նչ օգուտ՝ ես ըսի ես լսեցի: Դուրս ելայ, նորէն ճամփաս շարունակեցի: Արդէն ուշ էր, մութը կոխեց: «Հա սատեղ, հա անտեղ» ըսելով քալեցի՝ գիւղի մը կը հանդիպիմ մտածելով: Վերջապէս գիւղ մը երեւաց: Ծամփէն հեռու էր: Մէկ ալ շունի հաչոց առի, դէպի գիւղ քալեցի, հասայ ի՛նչ տեսնեմ. ո՛չ մարդ կայ, ո՛չ ալ շուն, տունները փլատակ էին: Ուտելու ալ բան չունէի սկսայ յարմար տեղ մը փնտռել որ պառկիմ: Անօթի ծարաւ այդ օր հոն պառկեցայ:

Առտու ճամփաս շարունակեցի, կէսօրէ ետք շոգեկառքի ճամփուն վրայ տուն մը տեսայ, տունէն անդին գիւղեր ալ տեսայ շատ հեռունները, հասայ այդ տունը, տունին քովը զինուորական վրան մը կար, զինուորները զիս բռնեցին, արաբերէն ըսին «ընթի Էրմէն»: Ես ալ՝ «այո,- ըսի,- Էնէ Էրմէն»: Մէկը ըսաւ՝ «Էրմէն խնգիր», միւսը՝ «Էրմէն միսկին»... ասպէս սկսան վրաս խնդալ: Տունէն մարդ մը իջաւ մօտեցաւ, կապոյտ աչքերով ձերմակամորթ, դեղին մազերով, գլուխը գլխարկ մը գերմանական, հարցուց՝ «շու ֆի հոն», ի՛նչ կայ աստեղ: Չինուորները ըսին տղայ մը կայ, հայ է «ուախետ Էրմէնի»: Աս մարդը ինծի՝ «հոս եկուր նայիմ» ըսաւ արաբերէնով: Ես անմիջապէս վազեցի իր քով գացի, ինծի սկսաւ հարցնել ուրկէ կու գամ, ուր կ'երթամ, հա՛յ եմ:

- Ես հայ եմ, Համայէն կու գամ Հալէպ կ'երթամ,- ըսի:

- Ո՞վ ունիս Հալէպ:

- Ո՛չ Համա, ո՛չ ալ Հալէպ՝ մէկը ունիմ, հայրս-մայրս եւ երկու եղբայրներս Համա մեռան, մէկը չունիմ, Հալէպ կ'երթամ մէկը ինծի տէր կ'ըլլայ:

- Եկուր տուն երթանք,- ըսաւ:- Տուն մտանք,- հոս նստիր,- ըսաւ, ներս մտաւ, կնոջ հետ միասին քովս եկան: Մագերը դեղին- ձերմկած սիրուն կին մըն էր: Կնկան հետ գերմաներէն խօսեցաւ, կինը ներս մտաւ տուի մը պահածոյ միս եւ գերմանական *սոմուն* հաց բերաւ, ըսին՝ կեր:- Ես արդէն շատ անօթի էի, կերայ-վերջացուցի: Մարդը քիչ մը թրքերէն, քիչ մը արաբերէն կը խօսի իրար կը հասկնանք: Այս միջոցին՝ շոգեկառքը եկաւ,- ըսաւ, վար իջաւ: Շոգեկառքը եկաւ կեցաւ:

Մարդը երեք-չորս վայրկեան ետք տուն բարձրացաւ, ձեռքը երկու մեծ կողովներ, մէջը խաղող, ձմերուկ, գետնախնձոր, երկու գերմանական հաց: Կողովները տարաւ, քովս վերադարձաւ: Քիչ ետք, կինը երկու ողկոյզ խաղող բերաւ, ինծի տուաւ, ձեռքով նշան ըրաւ որ ուտեմ: Ես պնակին մէջէն ողկոյզ մը առի կերայ, միւսը չառի: Ինծի ստիպեցին, երկրորդը չառի: Յետոյ երկ-կնիկ իրարու հետ գերմաներէն խօսեցան, մարդը սկսաւ խօսք բանալ, ինծի ըսաւ՝

- Նայէ փոքրիկս, դուն մէկը չունիս, մենք ալ մէկը չունինք: Կինս քեզի իր տղան ըլլալու կ'ուզէ: Քեզի Գերմանիա կը տանինք, դպրոց կ'երթաս, գրել-կարդալ կը սորվիս, կ'ամուսնացնենք քեզի...մեր տղան կ'ըլլա՛ս: **Շար. էջ 05**

Եղենի Զեյնեթով - 7

Տեօրթեուլցի Պենոն Վասիլեանի Յուշերը...

Սկիզբը Էջ 04

- Լաւ, կ'ըլլամ ձեր տղան,- ըսի,- ես արդէն ձեզի պէս մէկը պետք ունիմ՝ ինծի մամա-պապա, յետոյ՝ ես հայ եմ, դուք ալ գերմանացի քրիստոնէայ էք: Ասոնք ուրախացան: Իրիկուն եղաւ, պառկելու ժամը թէյ եփեցին, միասին խմեցինք, յետոյ ըսին «անկողին տանք որ պառկիս»:

- Ո՛հ, ես դուրսը պառկելու վարժ եմ: Յետոյ վրաս շատ ոգիլ կայ անկողին կ'ելլեն, վաղը առտու հագուստներս կը փոխեմ, ատկէ ետք անկողինի մէջ կը պառկիմ,- ըսի: Մինչայդ իրենք ըսեր էին՝ քեզի վաղը հագուստ կու տանք:

Աս խօսքերը մարդը իր կնոջ թարգմանեց, կինն ալ ինծի իրաւունք տուաւ: Իրենք ներս մտան պառկելու: Ես ալ պատշգամը պառկեցայ: Կես գիշերէն ետք ելայ, կամացուկ վար իջայ - զինուորներուն վրանները տունէն քսան-քսանհինգ մէթը հեռու էին - տունին միւս կողմէն քալեցի ու քալեցի, աստղեր ալ կային, երկինքը լուսաւոր, զինուորները զիս չտեսան: Քալեցի միշտ զգուշ՝ ետեւ-առջեւ նայելով, եթէ որեւէ ձայն առնէի՝ պիտի պահուըտէի: Մինչեւ առաւօտ լոյս քալեցի, ոչ մէկ անցորդ կամ ճամփորդ կար: Լոյսը բացուեցաւ մէկ կողմ քաշուեցայ, ճամփէն հեռու, խոտերուն մէջ նստայ մտածեցի՝ «թերեւս ետեւէս զինուոր կը դրկէ»:

Մինչեւ կէսօր հոն մնացի, նայեցայ եկող-գացող չկայ՝ ճամփաս շարունակեցի քալեցի ու քալեցի, անապատ եւ անապատ, ոչ խոտ ոչ մէկ շունչ կայ, միայն շոգեկառքի ճամփան: Շոգեկառքը անցաւ գնաց, արեւը կիզիչ տաք, քալեցի միջեւ իրիկուն, նոյնիսկ թռչող թռչուն չկար: Անօթի եմ, հաց ալ չունիմ:

Մուրը կոխեց, քաշուեցայ ճամփէն դուրս փոս մը գտայ, մտածեցի՝ «հոս իմ գերեզմանն է»: Յոգնած-անօթի այդտեղ գլուխս դրի պառկեցայ: Լաւ ալ պառկեր էի, առտու արեւը զիս արթնցուց, աչքերս բացի շարունակեցի քալել: Կէսօրին, շատ հեռուները ուղտերու շարան մը կ'երեւէր, շոգեկառքի գիծէն շատ հեռու էին, քալեցի անապատին մէջ տեսայ չորացած խոտեր, ըսի՝ «լաւ է, այլեւս գիւղ մը կը հասնիմ»: Հասայ ուղտերուն քով, որոնք կ'արածէին չոր խոտերով, ոչ մէկ մարդ կար, տեսայ արտը հնձած էին: Քիչ մըն ալ քալեցի՝ գիւղ մը երեւաց, արեւը վրան զարկած կը փայլէր: Ըսի՝ «ազատեցայ»: Վերջապէս հասայ գիւղը: Առանց ջուրի գիւղ մըն էր, հինգ-վեց տուն էին ընդամենը: Այդտեղի մարդիկ վայրի գազանի նման էին, երիտասարդ թէ ծեր մազերը-մօրուքները երկար էին: Զովերնին գացի «սելամ ալեքում» ըսի, «ալեքում սելամ» ըսին, հարցուցին «եա ուալատ ինթէ մին», ըսի «անէ ուահատ ֆաքիր Էրմենի, երկու օր ճամփայ քալեր եմ, շատ անօթի եմ, քիչ մը հաց տուէք ուտեմ»: Ծերուկ մէկը զիս առաւ իր տունը տարաւ, մեծ թասով մը ուղտի կաթ տուաւ՝ «խմէ՛ տղաս» ըսաւ: Կաթը խմեցի, հաց ու մածուկով ապու ալ տուաւ, «կեր» ըսաւ: Կերայ կշտացայ: Իրիկուն եղաւ, կին մը ուղտով եկաւ, ուղտին վրայ երկու *թուկաք*¹ ջուր կար, ուղտը նստեցուցին, թուկաքները վար առին, ինծի թաս մը ջուր տուին խմեցի, կինը ինծի՝ «տղայ ի՛նչ ազգ ես», ըսի «հայ եմ»: «Էրմեն միսքին» ըսաւ:

Այդ օր հոն պառկեցայ: Առտու կանուխ ինծի թաս մը կաթ տուին խմեցի, «շնորհակալ եմ» ըսի, ճամփայ քալեցի, կէսօրը անցած էր մեծ գիւղ մը հասայ: Գիւղը կանանչութիւն եւ ջուր կար, շոգեկառքը հոն կեցած էր, փոքր կայարան ուներ, տունները մտայ քիչ մը հաց հաւաքեցի, այդ օր հոն մնացի, ցերեկով տեղ մը գտայ իրիկունը հոն գացի պառկեցայ:

Առտու ճամփայ ելայ, երկու կողմերը կանաչութիւն, պարտեզներ, առուակներ, ջուր կը հոսի, ջուրերուն եզերքը բարտիի ծառեր, խոտ-կանանչութիւն, ձմերուկի դաշտեր, ձմերուկի դաշտի մը քովէն կ'անցնէի՝ դաշտի պահակներէն մէկը զիս կանչեց, մօտեցայ «շու տինէք եա ուալատ» ըսաւ, «հայ եմ» ըսի, «Էրմեն միսքին, եկուր նստիր» ըսին, ձմերուկ կտրեցին «կէր» ըսին: Ձմերուկը կերայ, հարցուցին՝ ուր կ'երթաս, «Հալէպ պիտի երթամ, այդտեղ հայեր կան», ըսի: «Մասսելեմի»՝ երթաս բարով ըսին:

Ելայ քալեցի, շոգեկառքի գիծին մէկ կողմը կառքի ճամփայ մը կ'երթար ուղիղ, այդ ճամփան առի տասնհինգ-քսան քիլօմէթր էր: Յանկարծ տեսայ շոգեկառքը կու գայ շատ արագ, իմ ճամփուն վրայ արաբ ձիաւոր մը շոգեկառքին հետ կարծես մրցում կ'ընէ. շոգեկառքին անցաւ գնաց: Մէկ ժամ քալելէ ետք հասայ շատ մեծ կայարան մը, որուն աջ ու ձախ կողմերը գիւղեր կ'երեւէին: Երբ կայարան հասայ հարիւրի չափ մարդիկ հաւաքուած

արաբ ձիաւորի ձիուն *ֆերթան*² կ'աւելցնէին: Մէկը «վեցհարիւր» ըսաւ: Ես իմ ճամփաս շարունակեցի, նայելով գիւղերուն ուր կանաչապատ բարտիներու ծառեր կային, ջուրերուն եզերքը՝ բանջարեղէնի պարտեզներ, ձմերուկի դաշտեր, իսկ եգիպտական կորեկի հասակները մարդուկէս չափով բարձրացեր էին մօրուքները նոր կը թափէին: Ջուրերը ամէն կողմէն պարտեզները կը ջրէին: Պտղատու ծառեր չկային, բայց բարտենիներ շատ էին:

Կայարանէն մինչեւ մեծ գիւղը պարտեզներու ու կանանչ դաշտերու մէջէն անցայ եւ հասայ գիւղ, տեսայ որ մեծ տունի մը առջեւ բազմութիւն մը, տասնէն-տասնհինգ ձիեր կային ուղիղ հոն գացի: Գիւղապետին տունն է եղեր: Տասնհինգ-քսան ոստիկաններով, ուրիշ տեղէ մը քայմաքամ մը եկեր է, ոչխարներ մորթեր են, կերակուր կը պատրաստեն, ուտել-խմելու սկսեր են: Կեցած կը դիտէի, ոստիկաններէն մէկը զիս կանչեց մօտեցայ, «դուն ո՞վ ես, ի՛նչ կ'ընես հոս»:

- Ես հայ եմ, մէկը չունիմ, մուրալով Հալէպ պիտի երթամ,- ըսի:

- Հոս կեցիր, հիմա ետ կու գամ,- ըսաւ: Հինգ վայրկեան ետք ձեռքերը երկու մեծ կողովներով եկաւ, կողովները ինծի տուաւ՝ եկուր հետս,- ըսաւ: Գիւղին ծայրամասի պարտեզները գացինք, կողովները պարտիզականին տուաւ, ըսաւ,- գետնախնձոր, վարունգ, պղպեղ, սմբուկ լեցուր:- Պարտիզականը «թաիթ ամրաք եա Էֆենտի» ըսաւ: Ոստիկանը միջանի վարունգ փոցուց ինծի տուաւ, պարտիզականը կողովները լեցուց բերաւ, ոստիկանը կողովները ձեռքս տուաւ,- քալէ՛ ըսաւ: Ես կողովները դժուարութեամբ կը շալկէի: Ինչ որ է, միջոցը կարճ էր, շուտ հասանք տուն, կողովները առաւ ներս տարաւ, ետ եկաւ քովս: Ուրիշ ոստիկան մըն ալ եկաւ, ան հարցուց թէ ով եմ ես:

- Ես հայ եմ, մէկը չունիմ,- ըսի:

- Թրքերէն գիտե՛ս:

- Այդ գիտեմ,- ըսի: Սկսանք թրքերէն խօսիլ:

- Երբեք մէկը չունի՛ս:

- Ո՛հ, հայրս-մայրս-եղբայրներ-քոյրերս մեռան, ես միւսակ մնացի:

- Հիմա ու՛ր կ'երթաս:

- Հիմա Հալէպ պիտի երթամ:

- Հալէպ մէկը ունի՛ս:

- Ո՛հ, Հալէպի հայոց եկեղեցին պիտի երթամ, հայերը ինծի գործ կու տան կ'աշխատիմ:

- Ինծի նայէ, պզտիկ, աստեղէն Հալէպ չորս-հինգ օրէն հազիւ կը հասնիս:

- Վնաս չունի, տասը օր քալեցի հոս հասայ, հինգ օր ալ կը քալեմ որ Հալէպ հասնիմ:

- Շալվար չունի՛ր որ ոռդ բաց է

- Ունի՛, բայց երկար մօրուքով արաբ մարդ մը զիս կողոպտեց, շալվարս հանեց, առաւ:

- Այս իսլամ արաբները հայերը չեն սիրեր: Անոնք գուր չունին, լաւ որ քեզի չէ մեռցուցած: Թուրք պետութիւնը հայերուն այս մեր կողմերը չաքսորեց, մուսուլման գիւղերը քսորեց որ հայերուն կողոպտեն ունեցածնին առնեն-մեռցնեն: Ես ինքս թրքական զինուորութեան ծառայեցի Պուրսայի մէջ. այդտեղ թրքերէն սորվեցայ, ես այս գիւղէն եմ, ես ու իմ ընկերս գիւղապետին ապահովութեան ոստիկանն ենք, հոս կեցիր քաղաքապետը երթալէն ետք քեզի հաց-կերակուր կը բերեմ կ'ուտես:

Մէկ ժամ ետք, տասը ոստիկաններ եւ քաղաքապետը ձիեր նստան գացին, այս բարի մարդը ինծի տապկուած միս, երեք բարակ հաց բերաւ՝ «կեր» ըսաւ: Ես լաւ կերայ կուշտ ու կուռ: Ժամանակը արդէն իրիկուան մօտ էր, նորէն վարունգ բերաւ կերայ, յետոյ ըսաւ՝

- Այսօր հոս կը պառկիս, վաղը կ'երթաս:

- Շատ շնորհակալ եմ, Աստուած քեզի պահէ,- ըսի:

Այդ օր հոն, հիւրասենեակը պառկեցայ: Առտու կանուխ ճամփայ ելայ: Մինչեւ կէսօր քալած ճամփաս կանանչութիւն, ջուր կար: Այդ գիւղերը բոլոր քրիստոնէայ էին, կէսօրէ ետք էր մեծ գիւղ մը մտայ որ հաց հաւաքեմ. տուններու մօտեցայ դիմացս երիտասարդ մը ելաւ, երկար արաբական *զուպուն* հագած *սրմալը ակիլով*: Կարմիր եմենի հագուած գեղեցիկ երիտասարդ մըն էր: Ինծի հարցուց՝ «պզտիկ դուն ի՛նչ ազգի ես»:

- Ես հայ եմ,- ըսի:

- Դուն հա՛յ ես, եկուր քեզ քոյրերուդ քով տանիմ...:

Շար. յաջորդ շաբաթ

1 Թուկաք.- տիկ:

2 Ֆերթան.- աճուրդի զին:

Ինքնակերտում, Վերականգնում եւ Ապագայ Միասնաբար Մտածել

ՅԱԿՈԲ ՊԱԼԵԱՆ

Մեր ժողովուրդը, Հայաստան եւ սփիւռքներ, միայն ներկան կը տեսնէ անմիջականի եւ իրարու հակադրուող մրցակցութիւններու յոյսին տակ, չի փորձեր պատկերացնել յիսուն կամ հարիւր տարի վերջ ստեղծուելիք կացութիւնները եւ անոնց մէջ մեր ունենալիք տեղը:

Անմիջականը եւ մրցակցութիւնները կը ծանծաղին անհատականի եւ հատուածականի ճահիճին մէջ, կը խափանեն համագայինը եւ ազգայինի ռազմավարութիւնը: Ըսի ճահիճ, քանի որ այլ կերպ կարելի չէ բնորոշել բանգիտութիւնները եւ փառասիրութիւնները երբ փոքրիկ երկիր մը, պատերազմական պարտութեան յաջորդող ամիսներուն, քաղաքական եւ հոգեբանական տագնապերու մթնոլորտի մէջ, ժողովուրդին կը ներկայանայ քսանհինգ ցանկերով: Քսանհինգ ցանկերով եւ ծրագիրներով, - եթէ կային, - ինչպէ՛ս կը լուսաբանուի քաղաքացին, որ ճիշդ ընտրութիւն ընէ:

Եթէ քսանհինգ ճանապարհ ունինք ապագայ կերտելու համար, կը նշանակէ, որ կանգնած ենք քսանհինգ ճանապարհներու խաչաձեւման ամօքէ: Ուրեմն չունինք ապագայի պատկերացում, ազգային ռազմավարութիւնը մանրուած է եւ յափշտակուած թաղային շահախնդրութիւններու կողմէ:

Անքնական չէ տարբեր մարտավարութիւններ ունենալ, բայց անոնք պէտք չէ փոխարինեն հիմնականը, ազգային ռազմավարութիւնը: Ոչ թէ համախոհութիւն չկայ ռազմավարութեան գծով, այլ ան պարզապէս համագային սահմանում չունի: Այսինքն, հայ ազգին համար, Հայաստան եւ սփիւռքներ, հիմնական եւ հասարակաց առաջադրանք(ներ) չկայ, որուն նկատմամբ անսեթեւեթ յանձնառութիւն ունենան պետութիւնը, կուսակցութիւնները, այդ հասկնան նաեւ անհատները, ամենքը ըստ այնմ դիրքորոշուին եւ գործեն:

Հայուն ժառանգութիւն հայրենիքը սահմանել, տեր ըլլալ անոր, պաշտպանել, կազմակերպուիլ եւ գործել անմիջական, մօտաւոր եւ հեռաւոր աշխատանքային օրակարգով: Այսպէս պէտք էր որ գործած ըլլայինք անցնող երեսուն տարիներուն, ի հարկէ՝ Հայաստան, նաեւ՝ բազմագոյն սփիւռք(ներ): Թող ներուի չարութեամբ ըսել, երբ ղեկավարութիւններու հորիզոնը նեղ է եւ կտաւը անբաւարար, երբ ազգովին քաւարան դրած ենք հարազատ ընտրանին, կամ ան ինքզինք քաւարան դրած է, հրապարակը կը մնայ անգետներու, կիսագրագետներու, պատեհապաշտներու, փառատենչիկներու, մէկ խօսքով անորակ էսթէպլիշմընթի: Ան է որ կը դառնայ որոշող եւ գործող:

Երբ այս կամ այն ինքնակոչ դիրքապաշտը, առանց հայոց պատմութիւնը, աշխարհագրութիւն-միջավայրը, մշակոյթը, ընկերային կացութիւնը գիտնալու կը դառնայ որոշող, չճանճրանալու համար՝ երբ թոշակառուն կը դառնայ ղեկավար, մենք կը խարխափենք, ինչ որ կ'առաջնորդէ ձախողութեան, պարտութեան, կը քանդէ ազգի միացնող հիւսկէնը, կը տարտղնուինք, կը հնարենք ինքնութեան նոր սահմանումներ, ինչպէս՝ համաշխարհային ազգը կամ ծագումով հայը:

Խառնիճաղանճային մթնոլորտ՝ ուր խեղդամահ կ'ըլլան հիմնականը, հարազատը, որակը:

Համաշխարհային ազգ՝ ո՞ր սնամիառութիւնը կը բաւարարելու համար: Որո՞ւ եւ որոնց տուրք կու տայ ծագումով հայ ինքնութիւն դրժող անլոյս միտքը:

Հարկ է խօսիլ ազգի եւ հայրենիքի վերականգնման, զարգացման, ամրացման, լրացման եւ միացման հասարակաց եւ բոլորին կողմէ ընդունելի եւ հասկնալի հասարակաց կոճղի մասին: Աւելի պարզ. ի՞նչ կ'ուզենք, որո՞ւ եւ որոնց համար, ի՞նչ ընելու համար եւ ինչպէ՛ս, ճշդելով միջոցներ եւ հանգրուաններ: Ճշդելով մարզերը, յաջողութեան առաջնորդելու ատակ անձերու հակապատեհապաշտական դէմքը:

Այդ մարզերը նախ պէտք է թուել, ճշդել իւրաքանչիւրի շրջագիծը. ընդհա- նուր քաղաքական (ներքին եւ արտաքին), տնտեսական, օրէնսդրական, բարոյական, պատմական, յանձնաճումի, հանրային ծառայութիւններու, նաեւ, թուայնացման՝ զոր կարելի չէ զանց առնել գիտութեան-ճարտարագիտութեան զարգացման ներկայ հանգրուանին: Այս աշխատանքը կիսագրագիտութեամբ եւ սիրողական թափահարումներով կարելի չէ իրականացնել, այդ ընելով կը մնանք փակուղիի մէջ:

Նշուած մարզերու մասին անհրաժեշտ է կատարել մասնագիտական ուսումնասիրութիւններ, վիճարկումներ եւ եզրակացութիւններու յանգիլ: Ապա բոլոր մարզերու եզրակացութիւնները ամփոփել: Զաղաքական պատասխանատուներ եւ ապագայի հեռանկարային ծրագրի պատրաստու- թեան մասնակիցներ պէտք է վերջնական ձեւ տան եզրակացութիւններուն, յանգիլ համաձայնութեան եւ ստեղծեն կողմերէն վեր խորհուրդ մը, - ոչ թէ աթոռատենչութեան տուրք տալու համար, - որ կը շարունակէ հսկել եւ համադրել: Որոշումը պարտաւորեցնող պէտք է ըլլայ օրուան իշխանութեան,

ընդդիմութեան եւ գալիք իշխանութիւններուն համար:

Ծրագրի իրականացումը պէտք է հետապնդել քայլ առ քայլ:

Մտաւորականութեան հետ համա-գործակցաբար, հարկ է զարգացնել բարոյական ըմբռնումներ եւ հաւաքական շահի գիտակցու-թիւն: Մանաւանդ, զանգուածները պէտք է ներառնել վերը նշուած ամբողջական եւ հեռանկա- րային ծրագրի իրականացման եւ անկէ բխող նախաձեռնութիւններու մէջ, հաւաքաբար սպասարկելու համար համագային նպատակներու:

Հրաշք պիտի չպատահի: Պէտք է սկսիլ պզտիկ քայլերով, որոնց յաջողութիւնը գրաւական կ'ըլլայ գալիք յաջողութիւններու:

Այս ծրագիրը, անոր հետապնդումը եւ իրականացումը մասնաւորներու գործունէութեան դաշտը պէտք չէ ըլլայ, չըլլայ նաեւ դիրքերու հասնելու միջոց, այլ յաւելեալ անանձնական ծառայութիւն, ո՛չ յաւելեալ իրաւունքի ձեռքբերում: Այս ազնուական քաղաքականացում է, հայրենիքի եւ հաւաքականութեան հանդէպ յանձնառութիւն: Ե դարու հռոմէացի պատմաբանի խօսքը դիպուկ կերպով դաստիարակիչ է զանգուածը քաղաքականութեան եւ յանձնառու- թեան բերելու համար: Ան ըսած է. «Քաղաքականութեան չխառնուող մարդը ոչ թէ պէտք է համարուի խաղաղ քաղաքացի, այլ՝ անօգուտ քաղաքացի» (Թուկիդիդէս, Thucydide Հռոմէացի պատմաբան, Ե. դար Ն.Բ.):

Ազնիւ քաղաքականութեան պարզ բացատրութիւնը հայրենասիրութիւն է, նուազ զգացական, աւելի իմացական եւ մանաւանդ՝ յանձնառու:

Հայաստանի ղեկավարութեան, ոչ միայն պետական, կուսակցական, այլ մանաւանդ մտաւորականութեան դերը պէտք է ըլլայ ընել այնպէս, որ հռոմէացիի բնորոշումով, հայը չըլլայ, ներսը եւ դուրսը, «անօգուտ քաղաքացի», աւելցնենք՝ չըլլայ եսասեր, շահախնդիր, անտարբեր, ըլլայ մասնակից: Այս մասնակից ըլլալու առաքինութիւնը, «անօգուտ քաղաքացի» չըլլալու հասունութիւնը կը մշակուի իրաւ առաջնորդներու կողմէ, ոչ միայն բեմերու եւ խօսափողներու ամօքէ շորորացողներու:

Այս ներազգային յեղափոխութիւնը, որակի յեղափոխութեան իրականացումը այսօր պէտք է սկսիլ, որակ ունեցող առաջնորդներով, ազգային որակ ունեցող նպատակներու շուրջ համախմբելով՝ երկարաշունչ պայքարի համար:

Իսկ ժողովուրդը պարզ ողջախոսութեամբ պէտք է գիտնայ, վարժուի ցորենը զատել որոմէն եւ այդպէս ընթանալ պատմութեան ճամբուն վրայ:

Հայաստանի եւ հայ ժողովուրդի կացութիւնը, միշտ պէտք է շեշտել՝ ներսը եւ դուրսը լուսաւոր չէ այսօր: «Անօգուտ քաղաքացի», այսինքն՝ մեր պարագային «անօգուտ հայ» չըլլալու գիտակցութեան ընդհանրացումով պէտք է ընթանալ այսօր եւ գալիք տասնամեակներուն, մեր պատմութեան դժուար ճամբով: Զգոհանալով կիսամիջոցներով, չդիմելով խուսաւաւումներու, դուրսէն գալիք հրաշքներու:

Եւ կրկնել ու եզրակացնել ի դարու մեծ մտաւորական եւ գրող Ալպէր Զամիւի հետ, որ ըսած է, թէ «երջանկութիւնը նուաճումներու մեծագոյնն է, այն զոր կ'իրականացնենք մեզի պարտադրուած ճակատագրին դէմ»:

Իրաւունք վերագտնել, զիրար գտնել: Կազմակերպուիլ ընտրելով որակի ճամբան՝ ընդդէմ ճակատագրին եւ պարտադրանքներու:

Հայաստան եւ սփիւռք(ներ) կը լսենք Ալպէր Զամիւի ոչ-զուարճասէր-եսասէր երջանկութեան հրաւերը:

ՆԱՄԱԿԱՆԻ

Սկիզբը էջ 02

Միև մարդերում բաժանուել է արդեն նոր տպագրուած տարբերակը: Կայքում նոյնպէս այդ տարբերակը փոխուած է, ինչը կարող էք տեսնել սոյն յղումով

https://www.redcross.am/what-we-do/social/social_current_projects/strengthening-resilience-of-south-caucasus-communities-to-health.html
Հաւաստիացնում եմ, որ տուեալ իրավիճակում այլ ենթաթեքութիւն չկան եւ չեն կարող լինել, այլապէս խնդիրը նկատելուն պէս ամբողջ տպաքանակը չէր ոչնչացուի եւ անմիջապէս նորով չէր փոխարինուի:

Կուզենայի շեշտել, որ Հայկական Կարմիր խաչի ընկերութիւնը իր 101-ամեայ գործունէութեան ընթացքում աքթիւ աշխատանքներ է տարել Հայաստանի Հանրապետութեան բոլոր, այդ թւում նաեւ Սիւնիքի եւ Գեղարքունիքի մարզերում: Այդ տարիների ընթացքում ազգային ընկերութիւնն առաջնորդուել եւ խստօրէն պահպանել է իր եօթ սկզբունքները, այդ թւում անկախութիւնը, անկողմնակալութիւնը եւ չեզոքութիւնը եւ իր ողջ գործունէութեան ընթացքում ոչ մի կերպ չի ներքաշուել որեւէ քաղաքական, առաւել եւս դաւադրական գործընթացներում միմիայն կեդրոնականով իր մարդասիրական առաքելութեան վրայ, այն է՝ նուազեցնել ազգաբնակչութեան խոցելիութիւնը մարդասիրութեան ուժի մոպիլիզացմամբ, նախապատրաստուել դիմակայելու այն իրավիճակներին, որոնք կարող են ազգաբնակչութեան խոցելիութեան պատճառ դառնալ, ցուցաբերել անհրաժեշտ օգնություն՝ սատարելով սոցիալ-տնտեսական ծանր պայմաններում գտնուող մարդկանց:

Հայկական Կարմիր խաչի ընկերութիւնը՝ Կարմիր խաչի եւ Կարմիր մահիկի շարժման լիիրաւ անդամ է, որտեղ բոլոր բաղադրիչներն իրաւահաւասար են: Միեւնոյն ժամանակ ՀԿԽԸ-ն՝ հանդիսանալով Ազգային ընկերութիւն, առաջնորդում է բացառապէս ՀՀ քաղաքացիների ազգային շահերով:

ՀԿԽԸ-ն արձագանքել է 2020 թուականի մարտահրաւերներին՝ Զովիտ-19 համավարակին եւ Ղարաբաղեան հակամարտութեան սրացմանը՝ արձագանքելով խոցելի խմբերի մարդասիրական կարիքներին եւ օգնելով աւելի

քան 120 000 մարդու:

Այս օրերին էլ ՀԿԽԸ Սիւնիքի մարզային մասնաճիւղի եւ ՀԿԽԸ կեդրոնական գրասենեակի աշխատակիցներն ու կամաւորներն աշխատում են ՀՀ ողջ տարածքում, բոլոր մարզերում, այդ թւում Սիւնիքի մարզի գրեթէ բոլոր, ինչպէս նաեւ սահմանամերձ դարձած համայնքներում, տրամադրելով մարդասիրական օգնութիւն, հոգեբանական աջակցութիւն եւ առաջին օգնութեան արկղեր, անցկացնելով առաջին օգնութեան դասընթացներ եւ ականների ռիսքի վերաբերեալ իրազեկում՝ համայնքների բնակիչների համար:

Հայկական Կարմիր խաչի ընկերութեան աշխատակիցները եւ կամաւորները շարունակելու են իրենց մարդասիրական առաքելութիւնը՝ մեր Հայրենիքի ամենահեռաւոր եւ դժուար հասանելի համայնքներում, դրսեւորելով սրտացաւութեան ու նուիրումով:

Լիայոյս ենք, որ այս պարզաբանումը վստահութիւն կը ներշնչի այնպէս, ինչպէս մեր կազմակերպութիւնն է, իր աւելի քան հարիւր տարուայ անաչառ եւ թափանցիկ գործունէութեամբ արժանացել ազգաբնակչութեան վստահութեանն ու յարգանքին: Թոյլ չտանք, որ մարդկային գործօնով պայմանաւորուած տպագրատեխնիկական այս վրիպակն անմիջապէս չնկատելը ստուերի ՀԿԽԸ բարի համբաւը: Ակնկալում ենք այս հարցի շուրջ Ձեր ըմբռնումը:

Մեծապէս գնահատում ենք Ձեր ուշադրութիւնը եւ սրտացաւութիւնը, կիսում ենք Ձեր բոլոր մտահոգութիւնները՝ որպէս Սփիւռքի ներկայացուցիչ եւ լրագրող, քանի որ նաեւ Սփիւռքի աջակցութեան շնորհիւ ենք իրականացնում մեր մարդասիրական առաքելութիւնը:

Յուսով եմ նոյն հետեւողականութեամբ Ձեր ուշադրութեան կեդրոնում կը պահեք ՀԿԽԸ գործունէութիւնը: Մշտապէս պատրաստ ենք երկխօսութեան իւրաքանչիւր հարցի շուրջ, որը կը նպաստի մեր աշխատանքի արդիւնաւէտութեանը եւ բարեկամական կապերի ամրապնդմանը:

Ամենայն յարգանքով՝
Մխիթար Մնացականեան
Նախագահ

ԲԱՆ ՈՒ ԳԻՐ

Այծեր եւ Գայլեր

Այծերը հաւաքուեցան եւ գայլերուն պատգամ ուղարկեցին ու ըսին. “Ինչո՞ւ մեր մէջ խռովութիւն ըլլայ եւ ոչ՝ խաղաղութիւն”: Գայլերը շատ ուրախացան եւ այծերուն անթիւ նուէրներով հետեւեալ պատգամը ուղարկեցին. “Լսեցինք ձեր բարի խորհուրդը եւ գոհ ենք Աստուծմէ, որովհետեւ մեզի համար մեծ ուրախութիւն կը պատճառէ խաղաղութիւնը: Յայտնենք նաեւ, որ հովիւն ու շուներն են պատճառը մեր կռիւին ու խռովութեան: Հետեւաբար, եթէ զանոնք վերցնենք մէջտեղէն, շուտով խաղաղութիւնը կը վերահաստատուի”:

Այծերը լսեցին, հաւատացին ու ըսին. “Իրաւացի են գայլերը, որ մեզ կը սպաննեն, որովհետեւ շուներն ու հովիւը զիրենք կը հալածեն”: Այսպիսով, այծերը վտարեցին շուներն ու հովիւը եւ երդում ըրին հարիւր տարի մնալ անխախտ սիրով: Այծերը ցրուեցան լեռներն ու դաշտերը եւ սկսան ուրախանալ, ցնծալ ու խաղալ, որովհետեւ կ'արածէին լաւ արօտներուն մէջ, կ'ուտէին համեղ խոտեր, կը խմէին պաղ ջուրեր եւ կը վազվզէին, փառք տալով որ հասան լաւ ժամանակներու:

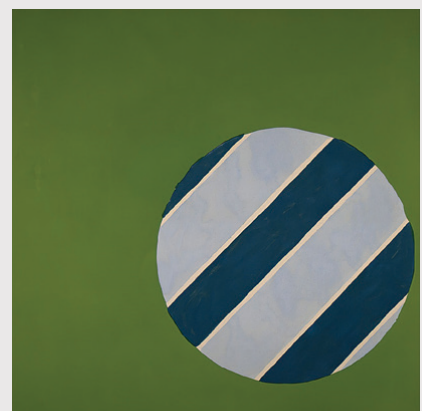
Գայլերը հարիւր օր համբերեցին, ապա հաւաքուեցան, յարձակեցան այծերուն վրայ եւ կերան զանոնք:

Վարդան Այգեկցի

ՄՇԱԿՈՒԹԱՅԻՆ ՕՐԱՅՈՅՑ

29 2021
ՅՈՒՆԻՍ

Կրկ	Երկ	Երք	Չրք	Հնգ	Ուրբ	Շրբ
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

ԷՏՈՒԱՐՏ ԱԲԵՏԻՍԵԱՆ
(1936 – 2007)
«Անվերնագիր»

Պատիւ Արժանաւորին

Նորա Իփէքեան-Ազատեանի Անուան Դասարան՝ Երեւանի Վահան Թէքէեանի Անուան Դպրոցում

Երեւանի Վահան Թէքէեան անուան դպրոցում, մասնակցութեամբ իր ամուսնու՝ Երուանդ Ազատեանի, որդու՝ Ժիրայր Բաբազեանի, ընտանիքի բարեկամուհի Մարինա Արաքչեանի, դպրոցի տնօրէնուհի՝ Ծովինար Մարդանեանի եւ դպրոցի ուսուցչական կազմին տեղի ունեցաւ նկարչուհի եւ ուսուցչուհի Նորա Իփէքեան-Ազատեանի անուան Հայոց Լեզուի դասարանի պաշտօնական բացումը:

Շար. էջ 08

Լիբանանահայ Դպրոց

“Ալիս Ներկիզեան” Մանկամսուրի 60 Փոքրիկներ Յաջորդ Տարի Մուտք Կը Գործեն Մանկապարտեզ

25 Յունիս 2021-ին, Հայ կաթողիկէ Մեսրոպեան բարձրագոյն վարժարանի “Ալիս Ներկիզեան” մանկամսուրի փոքրիկները ուրախ հանդեսով մը փակեցին տարեշրջանը՝ ծնողներուն եւ բարեկամներու առջեւ ցուցադրելով մանկամսուրի յարկին տակ իրենց արձանագրած աճը արտայայտող երկար շարք մը պարեր ու վարժանքներ:

Այս առիթով, մանկամսուրի 60 “աւարտականները” ստացան իրենց “վկայական-անցաթուղթերը” դէպի յաջորդ տարեշրջանի մանկա-

պարտեզի բողբոջ դասարան: Հանդէսը վարեց տիկին Մարալ Հարպոյեան: Մեսրոպեանի տնօրէն պարոն Կրէկուար Գալուստ իր խօսքին մէջ մեծագոյն շնորհակալութիւն յայտնեց մանկամսուրի բարերար տիկին Ալիս Ներկիզեանին եւ ընտանիքի անդամներուն, որոնք հետեւողական հոգածութեամբ եւ զօրակցութեամբ կը հետեւին մանկամսուրի գործունէութեան եւ տեսական մասնակից են անոր զարգացումին ու բարեկարգումին:

Պարոն Գալուստ յատկապէս նշեց վերանորոգման աշխատանքները, որոնք Պէյրութի Նաւահանգիստի պայթիւնէն ետք առաջնահերթաբար կատարուեցան մանկամսուրի հատուածին մէջ, հնարաւոր արագութեամբ վերականգնելու համար անոր գործունէութիւնը: Ան գոհունակութիւն արտայայտեց մանկամսուրի անձնակազմի

նուիրումը եւ ուշադիր ծառայութեան համար, որուն շնորհիւ փոքրիկները, իրենց ամենազգայուն այս տարիքին, լաւապէս կը պատրաստուին դպրոցական տարիներուն համար: Մանկամսուրի պատասխանատու տիկին Թամար Ֆեսլեան-Բէշիշեան իր հերթին շնորհակալութիւն յայտնեց ծնողներուն՝ մանկամսուրին ցուցաբերուած մեծ վստահութեան

համար, որ կը պարտաւորեցնէ անձնակազմը՝ պահպանելու եւ բարձրացնելու փոքրիկներու հոգածութեան մակարդակը, յանուն անոնց առողջ կազմաւորման:

**ՀԱՅ ԿԱԹՈՂԻԿԷ ՄԵՍՐՈՊԵԱՆ
ԲԱՐՁՐԱԳՈՅՆ ՎԱՐՃԱՐԱՆԻ
ՏՆՕՐԵՆՈՒԹԻՒՆ**

Պատիւ Արժանաւորին

Նորա Իփէքեան-Ազատեանի Անուան Դասարան՝ Երեւանի Վահան Թէքէեանի Անուան Դպրոցում

Սկիզբը Էջ 07

Ամուսնու՝ Երուանդ Ազատեանի գաղափարն էր Հայաստանում գործող Վահան Թէքէեանի անուան դպրոցներից մէկում հանգուցեալ կողակիցին՝ Նորայի անունով

դասարան անուանակոչել. Նորան շատ էր կարեւորում հայ դպրոցը, ամեն առիթով զգուշացնում էր՝

խօսեցէք, օգտագործէք հայոց լեզուն, խօսելով զարգացրէք, հարստացրէք այն...

Տիկին Նորան ստեղծագործող, զգացմունքային անձնաւորութիւն էր, Մայր Հայրենիքն էր նրա ոգեշնչման աղբիւրը, դասարանի պատերին փակցուած նրա իսկ վրձինած գեղանկարներն առանձնակի յուզականութիւն ու ներկայութիւն են ապահովում կրթական այդ միջավայրում:

«Ազգ», Երեւան

